

Efteraaret, hvis det var faa. Men jeg maa dog bemærke, at det ikke kan nytte at fortolke det Flertals Fordring, som der den Gang var Tale om fra Mindretallets Side, saaledes, at der derved forstaaes den Fordring paa at have Ret til at negte Finantsloven; thi det er vist, Et af Lo maa være Tilfældet; enten maa der ved Udtrykket Fordring den Gang forstås kun Fordringen paa at negte Finantslovens Overgang til 2den Behandling, og saa være vi allerede i Efteraaret inde paa en Situation, hvor der kunde gives efter, eller ogsaa maa Ordet forstås i sin store Almindelighed, og saa siger jeg, at Fordringen ikke er opgivet, og saa kan Mindretallet nu ligesaa lidt som den Gang tage Parti imod Ministeriet. Naar man vilkaarlig vil paaftaa, at der ved Fordringen netop kun skal forstås Retten til at negte Finantslovens endelige Vedtagelse, saa gjør man sig ganske vist Situationen ret bekvem; men jeg maa der gjøre opmærksom paa, at det har der faktisk aldrig været Tale om. Endelig skal jeg bemærke, at jeg har ikke ventet mig store Resultater ved Oppositionen fra Mindretallets Side. Hvis der imidlertid skulde komme et Resultat, bliver det kun en Følge af den Opfattelse, som Ministeriet maatte være kommet til ved Opfattelsen af den hele Situation; men Oppositionen i Aften fra Mindretallets Side har jeg mere betragtet som et Resultat, end som Noget, der skulde føre til et Resultat.

Dagd. Der er i Aften aabdraget adskillige dristige Slutninger af, hvad vi have oplevet i denne Sessjon. Det ærede Medlem, der talte sidst, protesterede mod at blive slaaet sammen med Flertallet, men vi af Mindretallet maa protestere imod at blive slaaet sammen med Rotten, saaledes som det ærede Medlem vilde gjøre. Han mente, at vi nu være i Færd med at forlade det synkende Skib, Regjeringen, ligesom Rotten, forlade Skibet, naar de have gnavet Huller i Bunden og mærke, at det begynder at synke, men det er ikke os, men det ærede Medlem selv og hans Venner, der have boret Huller i Bunden paa Ministeriets Skib, hvis der da overhovedet er noget Hul. Jeg tror altsaa ikke, at denne Signelse passer, og endnu mindre passer den Slutning, som er dragen fra, hvad vi i Aften have oplevet, at vi nemlig nu Alle ere komne til Erkjendelse af, at Regjeringen ikke kan bestaa, naar den er i Modstrid med Folketsingets Flertal, og at altsaa det parlamentariske System til Syvende og sidst er uimodstaaeligt. Det har slet Intet med vort Standpunkt at gjøre. Jeg skal erkjende, at Mindretallet er kommen til den Slutning, at en saadan Strid, som der er ført i de sidste to Aar, er ubehagelig for alle Parter og ikke bør fortsættes længere end nødvendig, det er det Ænfte, vi indrømme. Og efter at vi have set, at man fra alle Sider er kommen til den samme Erkjendelse, ønske vi, at man nu skulde

lade denne Strid hvile. Herom mene vi, at man nu kunde være enig og saaledes arbejde sammen for at komme til No og faae de Vindringer fjernede, som nu staa i Veien. (Holstein-Ledreborg: Hvad staa der da i Veien?) Hvad der staa i Veien? For det Første den ærede Taler, for det Andet hans Meningsfæller og de Stemninger, som de hidtil have næret. (Holstein-Ledreborg: Er det da dem, der skulle fjernes?). Ja, netop Stemningerne, de have allerede meget fjernet sig, og naar de ere fuldstændig forsvundne, saa kunne alle de Fredelkende iblandt os række dem Haanden til Forsoning, og jeg er overbevist om, at Regjeringen, hvad enten dens højtagede Medlemmer sidde hifsteme eller bævre os ved at tage Plads iblandt os som Kolleger til næste Sessjon, vil være med til at begynde Fredsværket. Jeg tror, det er det vigtigste Resultat, vi have opnaaet af Forhandlingerne i Vinter; det er maaffe et tarveligt Resultat af saa megen Bryderi og Uleilighed; men det er dog altid Noget; alle de andre Slutninger, man har gjort om det Uimodstaaelige ved det parlamentariske System o. s. v., har jeg ikke kunnet erkjende for rigtige, og jeg tror heller ikke, at Mindretallet i det Hele taget gjør det.

Ordføreren: Jeg takker ærede Talere, fordi de for saa vidt have gjort mig mit Hverd let, som de have optaget flere af de Ting, som jeg ellers havde været forpligtet til at svare paa. Der er faldet adskillige enkelte Uttringer, som jeg kortelig skal omtale, idet jeg for Øvrigt selvfølgelig skal forbigaa mange af de Enkeltheder, som kunne være fremkomne uden at være gjendrevne. Der er navnlig et Par ærede Talere derovre ved Bindeuet, som ere traadte meget stærkt op mod Flertallet i denne Sag, uden at det forekommer mig, at der fra Flertallets Side eller ved de Forhandlinger, der her ere førte, har været givet nogensomhelst Anledning dertil. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen) er traadt op i Egenstaa af Bodsprædikant mod Flertallet i denne Sag. Det forekom mig ikke, at denne Stilling klædte ham synderlig godt, heller ikke veed jeg, at han har nogensomhelst Berettigelse til at give denne Rolle. Han talte om, at Flertallet „førte sig op“ o. s. v., ligesom han stod over for, hvad der andet Steds er kaldt, en Folk uartig Skoleledning, hvad det dog forekommer mig, at det ærede Medlem skulde have undgaaet ved en Forhandling af denne Natur. Han talte ogsaa om adskillige Ting, han havde hørt paa Baden, om hvad Flertallet vilde gjøre, naar det kom herind, og om at det, at det ikke havde gjort det, var Bevis paa dette og hint. Jeg anfører alene dette for at give en Karakteristik af det ærede Medlems Foredrag, og jeg skal sige til, at han tager fuldstændig fejl, naar han blandt forskellige Ting kom til at tale om